

Úterý po 2. neděli adventní

Iz 40,1–11

Těšte, těšte můj národ – praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzaléma, volejte k němu, neboť je skončena jeho špatnost, odčiněna jeho nepravost, vzal z Hospodinovy ruky dvojnásob za všechny své hříchy. Hlas volá: „Na poušti připravte Hospodinovi cestu, v pustině urovnejte stezky našemu Bohu! Každé údolí ať se zvýší a každá hora a pahorek ať se sníží! Co je křivé, ať se napřímí, co je drsné, ať se narovná: Hospodinova velebnost se zjeví a každé tělo společně uzří, že mluvila Hospodinova ústa.“ Hlas praví: „Volej!“ Řekl jsem: „Co mám volat?“ Každé tělo je tráva a všechna jeho sláva jako polní květ. Uschne tráva a opadal květ, když jej ovanul Hospodinův dech. Ano, trávou je lid. Uschla tráva a opadal květ, **slovo našeho Boha však trvá navěky**. Vystup na vysokou horu, ty, který hlásáš pro Sión radostnou zvěst, pozdvihni mocně svůj hlas, ty, který hlásáš pro Jeruzalém radostnou zvěst! Pozdvihni (svůj hlas) a neboj se; řekni judským městům: „**Hle, váš Bůh!**“ Hle, Pán, Hospodin, přichází s mocí, jeho rámě mu dává vládu. Hle, u sebe má svou mzdu a před sebou má svůj zisk. Jako pastýř pase své stádo, svým ramenem shromažďuje beránky, **ve svém klínu je nese, březí ovce šetrně vede**.

Mt 18,12–14

Ježíš řekl svým učedníkům: **Co myslíte? Když má někdo sto ovcí a jedna z nich se zatoulá, nenechá těch devětaadvacát na horách a nepůjde hledat tu zatoulanou?** A když se mu podaří ji nalézt, amen, pravím vám: má z ní větší radost než z těch devětaadvacát, které se nezatoulaly. Stejně tak nechce váš nebeský Otec, aby zahynul jediný z těchto nepatrných.

Co myslíte? Když má někdo sto ovcí a jedna z nich se zatoulá, nenechá těch devětaadvacát na horách a nepůjde hledat tu zatoulanou?

Dobrý pastýř

Představa Dobrého pastýře je dnes dosti vzdálena životní realitě, protože většina z nás ovce nikdy nepásla a ani nevíme, jak se to dělá. Jinak tomu bylo u biblického člověka. V něm obraz pastýře určitě nevytvářel dojem nasládlých, kýchovitě barevných obrázků, jako mnohdy v nás. Ve starověku byla práce pastýřů vysoce hodnocena, což se ukazovalo i v tom, že nejpoužívanější titul pro staroorientální krále byl právě titul „pastýř“. Insignie egyptských králů, dūtky a žezlo, původně vycházely z odznaků pastýřů, totiž z plácačky na mouchy a pastýřské hole. Ovšem již v Ježíšově době se názory na pastýře různily. Bylo to dáno tím, že pastýři nemohli vzhledem ke stylu svého života zachovávat všechny předpisy Zákona, a tak byli často házeni do jednoho pytle se zloději. Mesiášské zaslíbení budoucího pastýře ovšem bylo známo a stále ceněno. Ježíš o sobě říká: „Já jsem dobrý pastýř, dobrý pastýř položí svůj život za ovce.“ Přesto však symbol dobrého pastýře pro nás není až zas tak pozitivní. Cožpak my křesťané máme být stádovitými tvory jako ovce? Ovce ovšem mají také pozitivní vlastnosti, jsou známy přítulností, takže dostávaly od pastýřů jména, ovladatelnost a trpělivost. Ovce poznala hlas svého ochránce, proto vedle sebe mohou nocovat ovce z různých stád a ráno se na zavolání pastýřů opět oddělí. Pro Krista nejsme nějakou pokřtěnou masou, ale každý jednotlivec je pro něj důležitý a každého volá jeho jménem, ke každému má osobní vztah (...).

Pavel Konzbul – Dobro, zlo a hlodavci, Cesta 2011

Dokážu věřit, že mě Pán bude hledat, když se ztratím?

Budoucnost světa je dosti temná. Bůh je ale světlo a svatá Panna je vždy jitrní hvězda. Důvěřuj v Boha a v Pannu Marii a ničeho se neboj! Všechno mohu v tom, který mi dává sílu, to znamená v Kristu Ježíši. Ze všeho nejvíce potřebujeme trpělivosti, abychom přemohli svět, zajistili si vítězství a vstoupili do ráje. Don Bosco – Turín 9. 12. 1886 Ep IV,474

